

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 58

Dijous, 20 d'octubre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 68.3 i 69

Í N D E X

Sessió núm. 68.3

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/07) (continuació) (p. 3)

Sessió núm. 69

Procediment

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 11/2005, del 22 de juliol, pel qual s'aproven mesures urgents en matèria d'incendis forestals (tram. 212-00014/07) (p. 12)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 68.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/07) (continuació)

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades, en primer lloc, i per un temps màxim de deu minuts, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, honorables membres del Govern, comparec en aquesta tribuna per presentar i per defensar les propostes de resolució que ha presentat en aquest debat d'orientació de la política general del nostre país el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M'interessaria, per emmarcar el debat d'aquests dos dies, fer una prèvia. S'ha parlat molt, hem sentit molt, hi ha hagut moltes paraules que s'han escrit, negre sobre blanc, en els mitjans de comunicació, en els agents polítics, com deia el conseller Bargalló ahir, en les persones, en els mitjans, en el món polític, en la ciutadania: desprestigi de les institucions, del president, del Govern; manca de credibilitat; manca d'estabilitat; pèrdua de confiança; manca d'autoritat; mala gestió. I també els reconec l'esforç ingent per part dels membres del tripartit, del president i del seu Govern..., que hi ha cohesió, que hi ha unitat, que hi ha il·lusió, que hi ha fermesa, que no hi ha cap problema, que no passa res. Els reconec, hi insisteixo, aquest discurs monolític, en aquesta única direcció, obviant una realitat. Però, per molta realitat que vostès vulguin obviar, la realitat és la que és.

En aquests moments, aquesta tarda, vostès volen tenir ara en deu minuts un debat programàtic que no s'ha pogut fer aquests dies per culpa seva. Vostès han presentat 121 resolucions, volent tocar tots els aspectes d'una gestió de govern que, com s'ha manifestat, no ha existit. Ho volen tocar tot, però malgrat això —malgrat això— vostès no parlen d'aspectes substancials per nosaltres: vostès no

parlen de pensions; vostès no parlen de la gent gran i dels seus problemes; vostès no parlen de consum; vostès no parlen d'energies renovables; vostès no parlen de mitjans de comunicació, especialment del pluralisme degut en els mitjans de comunicació públics, que es deuen en un estat democràtic i en un sistema democràtic; vostès no parlen de la Llei de suport a les famílies.

Molta gent aquests dies segueix el debat a través dels diferents mitjans, aquests agents polítics que, hi insisteixo, deia ahir el conseller Bargalló. Ens parlen, ens telefonen, ens truquem ens diuen: «Mai s'havia vist, mai, que a la tribuna del Parlament de Catalunya pugés el president de la Generalitat i desautoritzés el seu govern, mai s'havia vist. Mai s'havia vist que en la tribuna del Parlament de Catalunya comparegués el portaveu del principal Grup que dóna suport al govern i advertís el president dels riscos d'un canvi de govern. Mai s'havia vist en la tribuna del Parlament els altres dos grups que reforcen els seus consellers, només els seus, i condicionen el dret legítim, l'autoritat del president de la Generalitat.» I, també segons alguns mitjans de comunicació que ho reflecteixen avui, tampoc mai s'havia vist..., perdó, en aquest cas sí que s'havia vist, que també existeixen trucades des de Madrid que diuen al president de la Generalitat què és el que ha de fer amb relació al canvi de govern. (*Remor de veus.*) No hi ha projecte en comú; cadascú els seus.

Nosaltres volem aportar la nostra visió, la visió que ens fan arribar els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, de la gent, de les seves necessitats, dels seus problemes, del que els manca, del que els preocupa. I és per aquest motiu que hem presentat les propostes de resolució.

La primera, important. Ens hem omplert la boca tots plegats que l'Estatut és el més important que tenim ara damunt la taula, és el més important per al país; hem fet un gran esforç, tots plegats, per aconseguir el que tenim. Hi ha tres coses que nosaltres demanem aquí. Primer, unitat d'acció, unitat d'acció de les forces polítiques catalanes davant de Madrid per defensar allò que convé al país. Segon, defensa de la integritat del text, d'aquest compromís que hi ha, que hem de defensar íntegrament el text aprovat pel 90 per cent, 89 per cent dels diputats i diputades d'aquesta cambra, el 30 de setembre d'aquest any. I tercer, no presentem esmenes a un acord unànim o gairebé unànim per a una gran majoria d'aquest país, d'aquest Parlament. Vostès només conviden, no volen prendre el compromís, no volen assumir un compromís, no volen transaccionar amb Convergència i Unió, no han volgut transaccionar amb Convergència i Unió.

Segona proposta, important: restitució de l'autoritat qüestionada del president de la Generalitat, molt a pesar nostre, molt defensat per nosaltres.

Tercera: deixem parlar el poble, dissolguin el Parlament i convoquin eleccions.

També hi ha altres temes, que són els que preocupen a la gent, quinze resolucions, quinze propostes. Infraestructures, inversions de l'Estat a Catalunya: hem perdut un any més dos punts per sota del que ja vam perdre l'any passat. Infraestructures bàsiques: el quart cinturó —Abrera, Terrassa, Sabadell, Granollers, tot el projecte.

No busquem trencar el tripartit, busquem el quadripartit; per nosaltres, en aquest tema, no serà. Problemes a les Terres de l'Ebre; problemes de l'aigua; problemes en la Xarxa Natura 2000; problemes en les ZEPA; problemes en la pressió fiscal; problemes en la política energètica; problemes en la política agrícola, ramadera i de pesca; modificació de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental; major esforç dels petits i mitjans comerços, de les petites i mitjanes empreses, que cada vegada els costa més obrir cada dia les portes dels seus establiments, especialment també en el món de l'hosteleria. Polítiques socials, suport a les famílies, promoció de l'habitatge, pensions... Tots aquests aspectes no estan contemplats en l'obra de govern d'aquests dies. En definitiva, aspectes que preocupen a la gent, problemes del país que s'han de resoldre i que, des del nostre punta de vista i del que ens arriba dels ciutadans, vostès no els han resolt. I volem ajudar-los, volem ajudar-los que això sigui possible.

El resultat del pacte del Tinell és que el senyor Pasqual Maragall esdevé president de la Generalitat, però es demostra que el pacte del Tinell, ara per ara, no és bo per a Catalunya, no ha estat bo per a Catalunya. Vostès tenen un discurs amb dos característiques. És un discurs nominalista: d'esquerres, progressistes i catalanistes; no hi ha contingut, només hi ha la nominació del que vostès són. I és un discurs també, com he dit abans, monolític: unitat, cohesió, estabilitat, tot va bé. Vostès estan posant la unitat del tripartit, amb dependència del PSOE inclosa, per sobre, per damunt de la unitat del país, que és el que ara seria necessari de fer en aquests moments crucials per al nostre país.

Jo els faig un prec, els faig una petició: no trenquin avui, amb les seves unitàries i monolítiques votacions, la unitat d'acció; els ho demano de veritat, no la trenquin. No trenquin tampoc aquest compromís polític de no presentar esmenes, no depenguin tant dels altres i defensin, en aquest aspecte, el país.

Ahir el president de la Generalitat, en aquesta mateixa tribuna, demanava a la cambra votar coses junts. Segurament que ens ho demanava a tots, però també especialment demanava a la part esquerra de l'hemicicle que poguéssim ser capaços de pactar coses per al bé del país. No ha estat possible, no s'ha volgut el pacte. Hem trucat aquest dematí per veure si era possible el pacte, la transacció; no hi ha hagut possibilitats. Nosaltres hem obert la mà, hem trucat per telèfon, hem tingut la voluntat de poder arribar a un pacte. No hi ha pacte, no hi ha una resposta a aquesta demanda del president de la Generalitat de votar coses junts. Un altre cop, em sembla, els partits han condicionat, han desautoritzat el president de la Generalitat.

I també, després d'aquesta gran unitat que tenen, resulta que vostès mateixos presenten una esmena per modificar una proposta, la 93, una esmena de modificació. Jo crec que és una esmena del no-acord, és un exemple del seu no-acord en aquesta unitat fictícia, hi insisteixo, que vostès proclamen.

Cap ratlla, en les propostes del tripartit, amb relació a una moció de confiança, cap. Segueix sense haver-hi confiança. La confiança no hi és, ni entre partits i el

president, ni entre el president i el Govern, ni entre tots ells. En conseqüència, tampoc hi ha confiança entre la ciutadania de Catalunya, entre el seu president i entre el seu Govern. D'aquesta pèrdua de confiança del Govern, n'hi ha exemples. Vostè farà la remodelació del Govern, n'estic convençut; però no com vostè volia. Tornen a imposar-se els partits, tornen a desautoritzar-lo. Li'n posaré dos exemples.

Si avui truquem a algun dels gabinets d'algun dels consellers que han estat nominats, si hi truquem, no es poden posar al telèfon algunes persones. Per quin motiu? Perquè estan preparant les caixes. (*Remor de veus.*)

Segon motiu, segon exemple. En aquest mateix Parlament, algun diputat es va trobar amb un conseller: «—Hola, conseller! —No, dis-me “ex”.» Aquest és l'estat d'ànim del Govern del país d'avui —aquest és l'estat d'ànim d'aquest país.

Catalunya no acaba ni comença amb el tripartit...

El president

Senyor Pelegrí...

El Sr. Pelegrí i Aixut

Senyor president, acabo breument.

El president

...hauria d'anar acabant.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Catalunya no acaba ni comença amb el tripartit. Que no es faci allò que diu aquella frase: «canviar alguna cosa, per tal que no canviï res». La realitat és la que és; per molt que vostès diguin, la realitat és la que és. I aquest és un clam unànime, senyores diputades, senyors diputats, *aunque la mona se vista de seda, mona se queda*.

Moltes gràcies.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Daniel Sirera. Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, dos anys després de la formació del nou Govern catalanista i d'esquerres, tothom coincideix —tothom— en l'existència d'una paràlisi generalitzada de l'acció política del Govern de la Generalitat de Catalunya. Avui els catalans tenim tants governs com partits que li donen suport. El debat al voltant de l'Estatut ha permès al Govern de la Generalitat romandre de vacances al llarg dels darrers dos anys. I tot just ara, quan fins i tot alguns membres del tripartit exigeixen un impuls a l'acció del Govern, arriba el president de la Generalitat i ens deixa sense govern.

La meitat dels consellers de la Generalitat són interins, senyor president, no saben si arribaran a final del mes en el Govern, no compten amb la confiança del president de la Generalitat i tots ells, senyores i senyors diputats, desconfien del seu president. Han deixat de ser, senyores i senyors diputats –si és que algun cop ho han estat–, interlocutors amb la societat catalana, han deixat d'existir políticament i viuen, senyores i senyors diputats, amb la contradicció interna d'haver d'entendre per què, si com diu Maragall, si com va dir ahir el president de la Generalitat, formen part del millor govern que mai ha tingut Catalunya, ara, per què el mateix president vol prescindir dels seus serveis.

L'any 2002, qui era portaveu del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, el senyor Joaquim Nadal, adreçava unes paraules a l'anterior president de la Generalitat que ara més que mai, senyor Nadal, cobren tota la seva vigència. Deia el senyor Nadal: «El present pesa massa. L'hàbil governant del passat ha esdevingut un comentarista de luxe del present i un fre per al futur.» Aquesta és, senyores i senyors diputats, la millor definició per a l'actual president de la Generalitat. Si vostès, com van dir ahir, no volen donar la paraula als ciutadans, el país només té una sortida per no quedar-se ofegat en el seu desgovern: plegui, senyor Maragall, presenti la seva dimissió (*remor de veus*) i deixi que algú altre, dintre del partit dels Socialistes de Catalunya, algú amb sentit d'estat, i sobretot algú amb sentit comú, assumeixi la màxima responsabilitat del Govern de Catalunya.

El nostre Grup Parlamentari, senyores i senyors diputats, ha presentat un total de catorze grans blocs amb propostes de resolució. Propostes molt concretes, propostes treballades amb la societat civil, discutides al territori. Propostes per tirar el país endavant, per fer créixer Catalunya. Són propostes, senyores i senyors diputats, carregades de seny.

En el terreny econòmic, estabilitat pressupostària, autonomia de l'Institut Català de Finances, impuls de l'Acord estratègic per la internacionalització de l'economia catalana.

En el camp de la indústria i l'energia, definició del tractat de la interconnexió elèctrica entre Espanya i França, suport a les petites i mitjanes empreses, més recursos per prevenir els riscos laborals, creació d'un fons econòmic adreçat a la promoció i modernització del petit comerç, creació –ja tocava– de l'agència catalana de turisme.

En el camp de les infraestructures, construcció del quart cinturó viari de Barcelona –ahir el president del meu Grup Parlamentari en va parlar a bastament–; túnel de la Bonaigua; pla de carreteres, amb el traspàs de la xarxa de carreteres de les diputacions a la Generalitat de Catalunya –reivindicació històrica, per cert, per part dels grups de l'esquerra–; revisió de la seva política en matèria de peatges –recorden aquella frase: «Catalunya lliure de peatges»?; impuls de l'eix transversal ferroviari de Catalunya; impuls del ramal que enllaci Vic amb Olot i Figueres; desdoblament del corredor mediterrani entre Barcelona, Tarragona i Castelló, pel que fa al transport de mercaderies; reobertu-

ra de la línia de ferrocarril entre Reus i Roda de Barà; impuls en la interconnexió de xarxes entre el riu Ebre i el sistema d'aigües Ter - Llobregat per tal de garantir el subministrament d'aigua a Barcelona, que prou falta fa, i a l'àrea metropolitana; ampliació de la conducció d'aigua que garanteix l'abastament a Girona, la conca del Ter i la Costa Brava.

Reclamem també, com es va dir ahir, la retirada de la proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000, que limita greument el futur desenvolupament de l'aeroport del Prat i el condemna a no poder créixer mai més.

En l'àmbit sanitari, volem saber què passa amb l'informe dels experts sobre la reforma del sistema sanitari i quines són les prioritats del Govern al voltant del finançament i la viabilitat d'aquest sistema. Nosaltres hem fet les nostres propostes a través d'aquestes propostes de resolució.

Pel que fa a l'educació, increment dels mòduls del concert educatiu per arribar a cobrir el cent per cent del cost real de cada plaça escolar i elaboració d'un pla de xoc integral contra el fracàs escolar.

En l'àmbit de la immigració, i més enllà de la Llei de barris, reclamem al Govern també que impulsi, promogui, coordini, és a dir, en definitiva que lideri, les actuacions adreçades a promoure la inserció social i professional, la seva educació i formació i la prestació dels serveis socials i assistencials necessaris per aconseguir aquests objectius.

Nosaltres hem tractat de concretar, amb aquestes propostes, que, com veuen, senyores i senyors diputats, són propostes molt concretes per resoldre problemes concrets. Cap perdigonada, senyores i senyors del Govern, cap perdigonada. Són propostes molt concretes per contribuir a millorar la qualitat de vida dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya.

Com deia abans el portaveu del Grup de Convergència i Unió, vostès han tornat a practicar el corró. No han, ni tan sols, tingut la dignitat de trucar als grups de l'oposició per veure si podem arribar a algun acord en alguna de les propostes de resolució que avui se sotmetran a la consideració de la cambra, no?

El president de la Generalitat deia: «Parlarem amb tothom, tractarem de fer propostes conjuntes i tirarem el país endavant tots plegats», no? Tornen a quedar-se sols i tornen a utilitzar, senyores i senyors diputats, el corró. I tenen raó –tenen raó. Com deien ahir, avui el tripartit votarà unit, votarà com un sol home, no?, aprovarà... (*Remor de veus.*) I una sola dona –i una sola dona. Aprovaran les seves propostes, senyores i senyors diputats, i rebutjaran totes les propostes dels altres grups, no? Però no s'equivoquin –no s'equivoquin–, senyores i senyors diputats. Avui no han guanyat cap batalla, només han guanyat una mica més de temps. El resultat de les votacions que farem avui, senyor president de la Generalitat, no són cap mostra de confiança d'aquest Parlament al president de la Generalitat. Es tracta, simplement, d'un instint primari de supervivència política.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, senyors membres del Govern, senyor president de la Generalitat, les propostes presentades pel tripartit són propostes en la línia de potenciar l'accent social del Govern i dibuixar un país amb ambició nacional, però, també, especialment, amb projectes per al dia a dia de les persones. Coincideixen, per tant, plenament amb les idees exposades aquest dimarts pel nostre president, pel president de la Generalitat, Pasqual Maragall.

En aquestes resolucions, els partits que donem suport al Govern li demanem que segueixi el camí endegat aquests gairebé dos anys de legislatura. Donem tota la nostra confiança al conjunt del Govern, i especialment al president de la Generalitat.

Passats gairebé dos anys de legislatura podem afirmar, quan passin els que queden, que hi ha un abans i un després dels pactes del Tinell. S'hi reflecteixen les actuacions polítiques que el Govern porta a terme, les que ha endegat, les que endega i les que haurà d'endegar els propers mesos, un govern que es preocupa més que mai per aspectes palpables, per aquells aspectes que la gent pot valorar cada dia, un govern que posa el seu èmfasi en les polítiques socials, les que afecten directament la gent. Aquesta és la diferència entre un govern de dretes i un govern d'esquerres.

Aquestes propostes són el suport al Govern i al seu president, Pasqual Maragall. Senyor Pelegrí, senyors diputats del Partit Popular, mai en cap proposta de resolució d'un debat de política general s'ha inclòs cap apartat en aquest sentit, de confiança del president, de suport al president, perquè se sobreentén. No cal que en cada ple els partits mostrin explícitament el seu suport ni al Govern ni al president; els mostrem implícitament en cada votació. I en la votació que farem d'aquí a una estona els grups que donem suport al Govern catalanista i d'esquerres refermem la nostra confiança, ja expressada claríssimament, senyor Pelegrí, pel nostre portaveu en el seu discurs d'ahir, el senyor Iceta.

I l'únic que té potestat per dissoldre el Parlament és el president de la Generalitat, que ja va dir ben clarament, també, que això no ho farà. El tripartit està plenament cohesionat. El suport dels tres grups del tripartit i el conjunt del Govern no estan, en absolut, en entredit. La prova, totes les resolucions que aprovarem: ambició pels canvis socials; ambició pel país; ambició per la qualitat de vida i la millora dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Feina ben feta, feina que es fa i feina que farem.

Amb relació a les resolucions que ens presenta el Partit Popular, els he de dir que hi ha alguna contradicció, una certa contradicció, entre els discursos que ens fan des de la tribuna, o que ens fan a través dels mitjans de comunicació, i les propostes en positiu que fan, perquè

s'ha de reconèixer que n'hi ha algunes en positiu. Algunes serien plantejables, i, de fet, estem disposats a parlar-ne via proposicions no de llei en qualsevol moment. Però ara no hi podem donar suport, en la votació d'aquesta tarda, perquè vostès comencen demanant al president de la Generalitat que presenti la seva dimissió, com ja van fer ahir, d'altra banda.

I, pel que fa referència a les resolucions de Convergència i Unió, a banda de les que fan referència a l'Estatut i a la convocatòria d'eleccions anticipades –que ja m'hi he referit, a aquest, i em referiré al tema de l'Estatut–, la seva actitud en el debat tampoc permet gaires acords. Les resolucions que vostès presenten són per un model de país diferent del nostre. Les seves resolucions estan fetes expressament per no negociar, reduir la pressió fiscal –i, com podem portar a terme les polítiques socials si reduïm la pressió fiscal?–, retirar diferents plans de millora i plans endegats per aquest Govern, la crítica al Pla d'habitatge... Crítica darrere crítica.

Per cert, ens diuen que hem d'arribar a 4,5 policies per cada 1.000 habitants a la ciutat de Barcelona. Els donaré una alegria: poden retirar aquesta proposta, perquè el mes de novembre, per primera vegada a la història, Barcelona tindrà aquesta xifra dels 4,5 policies per 1.000 habitants. Aquesta era una resolució del Parlament de Catalunya de fa molt de temps que vostès van ser incapaços de donar-hi compliment.

(Remor de veus.)

La seva resolució...

El president

Senyora Figueras –senyora Figueras–, un segon. És possible recuperar el silenci adequat? *(Pausa.)* Gràcies. Pot continuar, senyora Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Les seves resolucions són resolucions de crítica al Govern, resolucions per a un canvi d'orientació en les polítiques que tenim endegades i que són ben marcades en el nostre full de ruta, el pacte del Tinell.

I, d'altra banda, a tots dos grups, a Convergència i Unió i al Partit Popular, si volen que pleguem, com és que han presentat tantes resolucions?

(Remor de veus.)

Em voldria referir explícitament al que fa referència a l'autogovern i a l'Estatut. Els demanem el suport a la resolució sobre l'Estatut que presenta el tripartit. En aquesta resolució parlem de continuar impulsant totes les vies d'explicació, diàleg i recerca d'acord amb les forces polítiques de l'Estat i amb el conjunt de la societat civil, i també convidem totes les forces polítiques presents al Parlament a donar suport, a través dels seus representants a les Corts Generals, a aquesta Proposta del nou Estatut.

Miri, la proposta que fan vostès, la que fa Convergència i Unió, és la negació del diàleg, la negació de la negociació i de la recerca del consens. Això, la seva proposta, no és voler aprovar l'Estatut, la seva proposta

no va en aquest sentit, com tampoc ho és reclamar la convocatòria d'eleccions anticipades per ara mateix.

Senyors diputats i senyores diputades de Convergència i Unió, el millor favor que poden fer a l'Estatut és retirar aquesta proposta de reclamació de dissolució del Parlament i de convocatòria d'eleccions. Tenim una oportunitat històrica perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tinguin un nou estatut que ens comporti més autogovern, més finançament i, per tant, millors polítiques socials, més possibilitat de portar a terme polítiques i canvis socials. Tenim una oportunitat històrica que fins ara no hem tingut pels seus pactes, pels pactes de Convergència i Unió i el Partit Popular. (*Remor de veus.*) Les propostes de resolució de Convergència i Unió i del Partit Popular coincideixen precisament en tot això: a demanar eleccions anticipades, i, una vegada més, Convergència i Unió i el Partit Popular coincideixen. Abans estaven junts al Govern, i això els va portar a l'oposició, i ara segueixen units.

Senyor Mas, ahir ens deia que feien una oposició pensant en Catalunya, que per això van donar suport a l'Estatut el dia 30 de setembre passat. Ara li demanem que estigui a l'alçada de l'esperit d'aquell Ple de finals de setembre, que anteposin els interessos de Catalunya als interessos de partit. Si no és així, haurem de concloure, una vegada més, que encara no han paït una cosa tan senzilla com que el president que haurà fet possible que Catalunya pugui tenir un nou estatut d'autonomia es diu Pasqual Maragall (*remor de veus*), i haurem de pensar que no pot evitar la recança perquè s'aprovi definitivament un estatut a Catalunya amb un govern presidit per un socialista.

Si no és així, si vol fer honor a les seves paraules d'ahir mateix sobre la seva voluntat d'anteposar els interessos de Catalunya i d'aprovar l'Estatut, deixin de demanar eleccions anticipades i continuïn treballant per la unitat d'acció de les forces polítiques que varen donar suport a l'Estatut, el quadripartit, per tal de dialogar i negociar a Madrid, i poder tenir, efectivament i definitivament, un nou estatut per a Catalunya.

Finalment, en els minuts que em queden, demanar-los el suport a les resolucions que presenta el tripartit, a les propostes socials, a les propostes que, en alguns aspectes, vull remarcar. Molt pocs, no tinc temps.

En salut, garantir quaranta-vuit hores de temps màxim de visita per metge; la recepta electrònica; la història clínica compartida; l'agència de salut pública.

En cultura, la creació del consell de cultura i de les arts; el foment a la creació; el desplegament a tot el territori del Pla d'equipaments culturals per donar ajuts a la remodelació de teatres, d'auditoris, d'espais d'art.

Per a la seguretat i el civisme, com deia ahir el president Maragall, per als acords amb els ajuntaments per garantir la seguretat i la llibertat a l'espai públic.

En benestar i família, per al suport a les famílies, que està explícitament..., per a més ajuts a les famílies amb fills; per a mesures per a la conciliació; per al suport a la dependència.

En educació, per a la qualitat; per a l'acollida amb qualitat de nous immigrants.

En justícia, per a tot el que endega en edificis judicials; el Pla d'equipaments penitenciaris.

En energia, economia productiva i ocupació; un model energètic que garanteixi creixement econòmic sostenible...

El president

Senyora Figueras...

La Sra. Figueras i Siñol

...la transformació del model productiu –acabo, senyor president–, la millora de la qualitat de l'ocupació, un millor tracte als ajuntaments que el que va haver-hi durant vint-i-tres anys del seu Govern.

I deixin ja aquesta actitud destructiva, de «bronca», deixin de parlar de batalla, deixin de parlar de guerres; ho han fet vostès des de la tribuna. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora Figueras...

La Sra. Figueras i Siñol

Tornin al diàleg i al consens. Allà ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Molt bona tarda. Jo voldria començar, senyor Pelegrí, dient-li que el que a vostè i a tots els membres del seu Grup i segurament també als representants del Partit Popular els dol, els reca, és que en aquest Parlament hi segueix havent una majoria parlamentària sòlida, cohesionada i unida. (*Remor de veus.*) Sí que els reca, sí. (*Aplaudiments.*) I miri, li puc assegurar que ahir a la tarda i al vespre, quan estàvem negociant les 221 propostes de resolució, el nivell d'entesa, la fluïdesa que hi va haver entre les tres forces, la capacitat per posar-nos d'acord va ser una de les més importants d'aquesta legislatura. No ens va costar gens posar-nos d'acord i el nivell de coincidència va ser molt alt. Per tant, això demostra que hi segueix havent una majoria parlamentària sòlida. I això és important en un règim que no és presidencialista, sinó que és un règim bàsicament parlamentari. Això és important.

I miri, el pacte del Tinell es va constituir amb dos objectius fonamentals: un era fer, elaborar l'Estatut que vostès havien d'haver impulsat ja anys enrere i que no el van impulsar al seu dia; aquest era un dels objectius, l'Estatut que el poble de Catalunya anhelava i esperava. I aquest Estatut –i aquest Estatut–, aquesta majoria parlamentària, amb la seva col·laboració, l'ha impulsat i l'ha aprovat. Sí que és veritat que només l'hem aprovat aquí i que encara queda camí per recórrer, però és

que aquesta aprovació, que s'ha fet en un clima de cordialitat, d'unitat, d'alegria i d'entusiasme, que ha aixecat l'autoestima dels catalans i de les catalanes, perquè, tal com va dir ahir el conseller primer, aquest poble necessita victòries, doncs aquest Estatut era un objectiu molt important. Però tot i que hem arribat ja al primer port en bones condicions, ara hem emprès una singladura cap al port definitiu, que és l'aprovació d'aquest Estatut a les Corts espanyoles. I, per tant, aquesta majoria parlamentària seguirà impulsant l'aprovació d'aquest Estatut a Madrid, i ho farà sota el lideratge del senyor Pasqual Maragall, perquè, entre altres coses, per això el vam investir president. I ja ha complert una part de la missió que se li va encomanar i ara encara li queda molt camí per recórrer.

Però és que a més a més teníem un segon objectiu, que era donar una dimensió social a l'autogovern, demostrar que la sobirania política, la independència fins i tot, eh?—perquè també pensem en clau de futur, almenys el nostre Grup—, serveix per millorar substancialment les condicions de vida de les classes populars i mitjanes, fonamentalment. Perquè aquest Govern governa per a tothom, però fonamentalment s'ocupa de les classes populars i mitjanes, que són les que aguanten l'economia d'aquest país i són les que més fermament creuen en l'autogovern i les que seguiran empenyent els canvis cap a la sobirania política. Que no en dubti ningú.

Per tant, aquesta dimensió social que ha de tenir l'autogovern, aquesta dimensió social que han de tenir totes les polítiques de la Generalitat, s'acabarà de fer efectiva l'any que ve amb l'aprovació dels pressupostos del 2006. I aquest Govern té com a objectiu impulsar aquestes polítiques socials.

I, per tant, les propostes de resolució el que recullen és un seguit d'accions en l'àmbit de la sanitat, del benestar social, de l'ensenyament, en fi, en tots els àmbits, molt ambicionades. Més ambicionades de les que mai s'havien fet i de les que mai s'havien impulsat des del Govern de la Generalitat. I aquest és un altre objectiu que justifica el manteniment d'aquesta majoria parlamentària sòlida i que justifica també que el senyor Pasqual Maragall segueixi al capdavant del Govern.

Perquè miri, almenys des del nostre Grup les persones, els líders, els dirigents els jutgem i els valorem en funció dels objectius, no en funció d'un exercici carismàtic del lideratge, cosa a la qual potser vostès estaven acostumats. Aquesta és una etapa tancada ja, eh? Aquest exercici carismàtic va tenir encerts i va tenir també errades, però és una etapa tancada. En aquest moment, almenys la nostra majoria parlamentària, jutja el president Pasqual Maragall pels objectius. És lo que en termes empresarials en diuen una «direcció per objectius». I en aquest moment està complint aquests objectius, més enllà—més enllà— que en la qüestió de la remodelació hagin pogut ocórrer alguns problemes, que en tot cas ja solucionaran els qui els han de solucionar. Però l'Estatut i aquest pressupost del 2006, que és la culminació d'un seguit de polítiques socials i de programacions molt ambicioses, justifiquen el manteniment de l'actual majoria i justifiquen que el senyor Pasqual Maragall segueixi al capdavant del Govern. I, per tant, té tot el nostre suport.

Vostès han presentat, senyors de Convergència i Unió, una moció sobre l'Estatut que nosaltres no els la votarem, perquè, miri, aquesta Moció, senyor Pelegrí, només té com a objectiu trencar la unitat política i civil que ha fet possible l'aprovació d'aquest Estatut. (*Veus de fons.*) No, la seva, perquè, miri, li llegiré el que diu la seva, eh? Diu: «Mitjançant la defensa de la integritat del text i el manteniment del compromís de no presentar-hi cap tipus d'esmena.» Vostès si inclouen ara això només és perquè volen pressuposar certes actuacions a Madrid, és a dir, el que volen és cridar el mal temps, el que volen és provocar esquerdes al tripartit. (*Remor de veus.*) I en canvi, la nostra —en canvi, la nostra—, la nostra diu textualment: «El Parlament de Catalunya convida totes les forces polítiques presents al Parlament a donar suport, a través dels seus representants, a la proposta d'un nou Estatut.» No diu «d'una part del nou Estatut», no diu «dels aspectes substancials del nou Estatut»; diu «la proposta d'un nou Estatut.» I, per tant, aquesta Moció..., aquesta proposta de resolució que presentem té un caràcter unitari i permet preservar la unitat que vam viure aquí el dia 30 amb molta satisfacció. (*Remor de veus.*) Per tant, és aquesta la que votarem. I a més, els ho diré molt clar: nosaltres —nosaltres—, ara parlo en nom d'Esquerra Republicana, evidentment, tenim tot el dret legítim a interpretar que quan estem votant que donarem suport a la proposta d'un nou Estatut, nosaltres ho interpretem que donarem suport al text íntegre del nou Estatut. Nosaltres ho interpretem així. (*Remor de veus.*) Nosaltres ho interpretem així i ho podem interpretar així, i legítimament ho podem interpretar així. I, per tant, aquesta proposta té el gran avantatge, el gran encert que permet que tots puguem fer-ne la lectura més ambiciosa; en canvi, la de vostès té mala intenció. I per això no la votarem. (*Remor de veus.*)

Volent que transaccionem... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Estradé i Palau

Volent que transaccionem i resulta que demanen eleccions anticipades. Miri, quan vostès el que ens estan demanant és que ens n'anem cap a casa i convoquem eleccions anticipades és que no tenen intenció de transaccionar res, perquè, si no, no demanarien eleccions anticipades. Per tant, són vostès que estan tancant la porta a una transacció.

Després afirmen, també, que el pressupost del 2006 recull un nivell d'inversió insuficient. Doncs, miri, el pressupost del 2006 del Parlament espanyol no està tancat encara —no està tancat encara— i estem convençuts que es millorarà aquest pressupost i que arribarem a nivells d'inversió dignes i als nivells d'inversió que Catalunya necessita.

Mirin, sense el pacte del Tinell —sense el pacte del Tinell— no s'hauria aprovat l'Estatut de Catalunya com s'ha aprovat, és a dir, un estatut ambiciós i amb un suport amplíssim. És veritat que el pacte del Tinell no és condició suficient, però és condició necessària, i això ho haurien de valorar com cal i no oblidar-ho.

Després ens presenten un seguit de propostes de resolució, que nosaltres entenem que només busquen donar la impressió que tot funciona malament, que la gestió és un caos i que realment aquest Govern no té polítiques. Però li posaré tres exemples per demostrar-li, doncs, el caire demagògic que donen a algunes d'aquestes propostes. Miri, la primera, quan parla de l'oblit de les Terres de l'Ebre. Jo li diré una cosa: és cert que aquest Govern i la majoria parlamentària hem tingut un gran oblit respecte a les Terres de l'Ebre, un oblit substancial, i és que ens hem oblidat per sempre del Pla hidrològic nacional que vostès van pactar amb el Partit Popular. *(Aplaudiments.)* Aquest és el gran oblit –aquest és el gran oblit. I la gent de l'Ebre està molt contenta que ens n'hàgim oblidat definitivament, eh?, que ho sàpiga.

Respecte a les zones ZEPA, ens reclamen que ara de pressa i corrents comencem a resoldre un problema, que haurem de resoldre igual, perquè hi ha pressa, que vostès van tenir temps suficient de resoldre, que havien d'haver resolt i que no van resoldre per no afrontar la impopularitat que els podia causar entre aquells sectors que ara estan manipulant. Perquè en lloc de contribuir a resoldre un problema que vostès no van deixar solucionat, perquè van tenir temps...

El president

Senyor Estradé, hauria d'anar acabant.

El Sr. Estradé i Palau

Perdoni, senyor president, vaig acabant. En lloc de resoldre aquest problema el que vostès van fer era no afrontar-lo per no caure en impopularitat.

Per acabar els diré que no votarem les seves propostes, que votarem totes les nostres, evidentment...

El president

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

...sense entrar en transaccions, perquè creiem que fan avançar el país i perquè duren a Catalunya, el 2006, el nivell de benestar social que mai s'havia viscut en aquest país.

El president

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

Perdoni, senyor president. I moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles. *(Remor de veus.)* Abans de començar, senyor Miralles, els prego –els prego– que intentem tornar a la tranquil·litat necessària perquè es puguin expressar els diputats, que ho estan fent amb les

condicions mínimes. Fins ara, això no s'ha produït, i, sincerament, els agrairia que fèssim un esforç tots plegats, sincerament. *(Pausa.)* Senyor Miralles, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara el que estem fent és retratar-nos: política-ment, explicar, valorar i proposar allò que ha estat aquest debat. I uns ens reatrem amb resolucions de què ha passat al país i què cal fer al país, i altres es retraten amb les resolucions de la «bronca» i d'un model i d'unes propostes que ja fa, ara dintre de poquet, dos anys la societat catalana va dir que no. Va dir que no a allò que proposava Convergència i Unió, va dir que no a allò que proposava el Partit Popular, perquè va donar una majoria parlamentària de setanta-quatre diputats i diputades de les esquerres, que som els que hem hagut d'assumir la nova responsabilitat de govern. Vostès continuïn, continuïn amb la «bronca»; nosaltres el que ens toca és fer propostes perquè així els facilitarem –els facilitarem– que puguin fer l'oposició, a vegades amb «bronca» i a vegades fent el ridícul.

Però bé, a nosaltres ens toca fer propostes. Cent vint-i-dos propostes concretes. Negre sobre blanc. Perquè la ciutadania de Catalunya pugui resseguir allò a què ens comprometem, que és el nostre compromís amb allò que vam pactar just ara farà dos anys.

I en aquest sentit hem sustentat tres qüestions fonamentals per nosaltres, que eren l'objectiu que ens vam marcar, i que així ho va plantejar el president de la Generalitat en el debat. Un, aprofundir en la cultura de coalició. I en aquest sentit, presentem unitàriament 122 resolucions. Mirin, aquest cop hem acabat a les deu de la nit, l'altra vegada vam acabar a les tres de la matinalda, cosa que vol dir que la cultura de coalició es va fent, ens anem entenent, més enllà de la «bronca», del soroll, la feina tindrà bon port. No es preocupin, la feina tindrà bon port. En aquest sentit, cultura de coalició, que és el que ens va encarregar la societat catalana.

El segon pilar: propostes concretes, detallades. I mirin, només que d'aquí a un any, en el proper debat de política general hi hagi una reducció encara major de les llistes d'espera; que hi hagin més escoles bressol; que hi hagin més escoles obertes; que es redueixi la sinistralitat laboral; que no se sentin deseparats els treballadors, per exemple, d'avui, de SEAT o de la Unitat Hermètica, que els ha rebut el conseller Rañé; que hi hagi més polítiques, com apareix, de pensions, també, senyor Pelegrí, en la resolució número 25, en aquestes resolucions; que hi hagi més política d'habitatge per a gent jove i de lloguer, amb resolucions d'emancipació, només que passi això, ja multipliquem moltíssim allò que diuen que ahir no vam fer en aquestes resolucions que diuen programàtiques, el senyor Pelegrí diu: «Són resolucions de debat programàtic.» Això era ahir, ahir s'havia de debatre programàticament, ahir s'havien de debatre les propostes d'uns i les propostes dels altres, però, no, la tàctica era el soroll, la «bronca», el titular fàcil, el ridícul i, a partir d'aquí, tornar a donar unes resolucions que passen per intentar donar la mà en temes molt importants com la qüestió de l'Estatut, però

dir aquest matí que el que calia és que aquest Govern dimitís, que el president dimitís i que convoqués eleccions. Quina manera tàctica, senyor Mas, de fer les coses? Dir que ha de presentar la dimissió i a la vegada hem d'anar a negociar i a pactar conjuntament temes molt rellevants per al país. La coherència és en tot. I també propostes de resolució que el que demanen és que el senyor Maragall, traduït al català, és la lògica del «¡Váyase!», és una cosa que s'ha ancorat, també, al rellotge del Partit Popular amb altres coses però amb aquestes també.

I, per tant, davant de la lògica de la «bronca» i d'un projecte superat per la societat catalana el que hem fet són cent vint-i-dues resolucions que entren en el conjunt de les matèries que tenen compromís per a aquesta etapa d'allò a què ens vam comprometre, que va ser l'Acord del Tinell, sí, l'Acord del Tinell, que és el compromís amb la ciutadania. I, bé o malament, hi ha gent que li agrada més, hi ha gent que li agrada menys, a unes forces polítiques pel que representen..., a la dreta de la cambra els agrada poc. Ahir van entrar en un debat de si aquest Govern governava bé o governava malament, per alguns, pels poderosos, per sectors que han vist que les coses s'han canviat aquests anys els sembla malament, i vostès que representen aquests sectors políticament és normal que els sembli que aquest Govern no governa bé, però preguntant als ajuntaments que han vist més dotades les seves finances per les polítiques de la Generalitat, diguin-los vostès de les reduccions de les llistes d'espera, diguin-los vostès de les polítiques que s'han desenvolupat. Tot el que voldríem?, no, però aquest projecte, per això els dic que estiguin tranquils, no és només per a quatre anys, és una cosa forta, és una cosa a fons, estratègica, amb polítiques valentes en el terreny social, en el terreny mediambiental i en el terreny nacional. I en aquest sentit el tercer pilar: autogovern, que avui vol dir Estatut.

És a dir, es podrien resumir amb resolucions per a les persones, més drets socials, polítiques per al territori, desenvolupament sostenible i més autogovern que avui vol dir unitat per defensar l'Estatut, aquí i allà. I amb un element afegit a la resolució que presentem les forces que donem suport al Govern sobre el tema de l'Estatut, i és que diem no sols que cal anar units, sinó que s'ha de fer una feina aquí a Catalunya per guanyar també la batalla de l'Estatut. Per què tant de soroll? Mirem les imatges d'ahir a Getafe... Tanta mentida que s'està tirant endavant el que cal és callar, però també aquí expliquem —expliquem— i després tornem a explicar, que és la base de la informació, que és la base de la democràcia i que és la base de frenar tanta ignorància d'alguns, que és molt atrevida, o tanta mentida buscada pels centralistes de sempre, estiguin o no estiguin ubicats.

Per tant, la nostra resolució, els diem que la votin no perquè vulguem buscar elements de diferenciació entre uns i uns altres, és que és millor la nostra que la seva, simplement per això, perquè diem que és millor, més completa, més àmplia la nostra que la seva i que respon al que es va votar aquí unitàriament el dia 30 de setembre. Jo puc entendre, nosaltres podem entendre que la part de les polítiques que abans definia no les acompanyin perquè tenen un altre model, ho puc entendre, tenen un altre model, representen altres qüestions, altres

interessos. El senyor Maragall deia en la seva intervenció que el concepte de lluita, doncs, no li agradava. Bé, és que en la societat hi ha conflicte i aquí hem de legislar, el Govern ha de governar i a la societat hi ha conflicte, la societat avança també amb el conflicte, diguem-ne conflicte, diguem-ne lluita; hi ha lluita perquè hi ha classes, existeixen, i hi ha interessos diferents, i uns representen una cosa i nosaltres en representem unes altres.

Per tant, és normal que no ho votin però no en l'Estatut, no la resolució de l'Estatut, que és una resolució que dóna continuïtat al dia 30, és una resolució unitària, millor i més àmplia del que vostès van plantejar, i en aquest sentit creiem que seria lògic, que seria convenient, que seria un acte de país que votessin a favor d'aquesta resolució, les altres ja ho entenem —les altres ja ho entenem—, malgrat tot, com sempre, amb la gestió, amb el que es desenvolupi d'aquestes resolucions la mà estesa en totes aquelles qüestions que tenen a veure amb la millora de les condicions de vida, amb les condicions de treball, amb la situació pel territori i, òbviament, amb els temes de l'autogovern.

Miri, jo abans deia que a alguns sembla que se'ls hagi parat el rellotge. Fa dos anys que hi va haver un procés electoral a Catalunya que va canviar el panorama, que va canviar el Govern, que ens va marcar nous reptes en la gestió, en les maneres de fer, en la transparència, i, en aquest sentit crec que els dos, creiem que els dos anys que queden fins a les properes eleccions són de nous reptes que ahir es van apuntar, els reptes que el president de la Generalitat deia de la seguretat —després va parlar de seguretats— i de les edats en risc. Nosaltres hem fet unes resolucions de les seguretats, de les seguretats de les persones i de la seguretat dels drets, molt concretes, molt específiques, hi insisteixo, perquè la ciutadania les pugui seguir, perquè el Govern ho desenvolupi i perquè vostès puguin fer oposició, i la ciutadania va dir just fa dos anys que el rellotge ja s'havia parat, que s'havia de modificar allò que van fer aquí, els de la dreta de la cambra en un hotel, el Majestic, i que era el moment d'arribar a desenvolupar unes altres polítiques més alegres, més modernes, més actuals i més coherents, que són les de l'Acord del Tinell.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.)

El president

Senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, gràcies, senyor president. Per demanar-li la paraula per contradiccions reiterades i per al·lusions reiterades.

El president

Senyor Pelegrí, miri, ahir vam tenir aquesta mateixa discussió amb el senyor Puig i em sabia molt de greu que interpretessin una cosa per una altra, però el Reglament del Parlament estableix claríssimament que en aquest debat no hi ha possibilitat ni de contradiccions

ni d'allusions. Això ho diu el Reglament específicament. Per tant, jo no li puc donar la paraula; si la hi dono, vaig en contra del Reglament.

El Sr. Pelegrí i Aixut

No, jo no vull que vostè vagi en contra del Reglament, en tot cas, era l'intent d'intentar arribar a un acord...

El president

Senyor Pelegrí, senyor Pelegrí...

El Sr. Pelegrí i Aixut

...per intentar que hi ha una esmena transaccional que vostès podrien acceptar...

(El president retira l'ús del micròfon a l'orador.)

El president

Gràcies.

Acabat el debat procedirem a la votació de les diferents resolucions presentades.

En primer lloc, les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Començarem, doncs, per les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. El Grup Popular ha demanat a aquesta Mesa votacions separades de les propostes de resolució de Convergència i Unió i les agruparem de la següent manera: en primer lloc votarem la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 87 en contra.

Seguidament votarem la proposta número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha restat rebutjada per 60 vots a favor i 72 vots en contra.

Seguidament votarem les propostes de resolució números 2, 4, 5, 9, 12, 13, 16 i 17.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor i 73 vots en contra.

Votarem seguidament les propostes números 6, 7, 8, 10, 11, 14, 15 i 18.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 14 abstencions i 73 vots en contra.

Anem a votar les propostes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. A sollicitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió votem separatament les propostes números 2, 5, 7, 11 i 14.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 118 en contra.

Seguidament votarem les propostes números 3, 4, 6 i 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor i 73 vots en contra.

Votarem ara les propostes números 1, 9, 10, 12 i 13.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 45 abstencions i 74 vots en contra.

Seguidament passarem a votació les propostes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Abans de fer aquesta votació demano a la secretària segona que llegeixi unes correccions tècniques que hi ha en aquestes propostes.

La secretària segona

Sí, els tres grups que han presentat conjuntament les propostes de resolució fan avinent que hi ha hagut dues errades. En el punt 95, on diu «en recerca d'atur» ha de dir «en recerca d'ocupació» (*forta remor de veus*), i en els punts 41, 42 i 43 suprimir el text «slt.»

El president

Votarem en primer lloc, i a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, separatament les propostes de resolució 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat aprovades per 74 vots a favor, 46 abstencions i 15 vots en contra.

Votarem seguidament de la número 4 a la 120.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 74 vots a favor i 61 vots en contra.

Acabades doncs les votacions, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i quatre minuts.

SESSIÓ NÚM. 69

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior i de Salut i els consellers de Treball i Indústria, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 11/2005, de 22 de juliol, pel qual s'aproven mesures urgents en matèria d'incendis forestals (tram. 212-00014/07). Més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 29033). Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 11/2005, del 22 de juliol, pel qual s'aproven mesures urgents en matèria d'incendis forestals (tram. 212-00014/07)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és: debat i votació del procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 11/2005, del 22 de juliol, pel qual s'aproven mesures urgents en matèria d'incendis forestal.

Presentat per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el debat es registrarà pels articles 141 i 142 del Reglament.

Té la paraula per defensar la proposta l'honorable senyor Felip Puig... (*Veus de fons.*) El senyor Ramon Espadaler. Doncs, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per una vegada a la vida, i sense que serveixi massa de precedent, permetin-me que manllevi unes paraules del que ha actuat com a portaveu ara mateix d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Miralles, deia ara: «Venim aquí sobretot a retratar-nos tots.»

Aquestes paraules que ha utilitzat el portaveu d'Iniciativa en el debat anterior són perfectament vàlides, doncs, per al debat, per a la proposta que anem a fer a continuació en aquesta cambra i que no és altra, com el seu nom indica, que és la interposició, i per això cal, doncs, el vot de les il·lustres i els il·lustres diputats, la majoria de les il·lustres i els il·lustres d'aquesta cambra, d'un recurs d'inconstitucionalitat en contra d'un reial decret llei, en concret l'11/2005, del 22 de juliol, de mesures urgents en matèria d'incendis forestals.

Que ningú es confongui. No parlem, d'una manera essencial, de política forestal, ni venim a parlar d'incen-

dis. Venim a parlar sobretot de competències del Govern de la Generalitat. Faig aquesta precisió perquè em sembla significativa i important.

Nosaltres portem, amb l'esperança, doncs, que això, que ens anem retratant tots i que tots els grups, esperem, hi vulguin donar suport, aquesta interposició del recurs fonamentalment per dues raons. Intentaré explicar-les. La primera, per coherència política; per coherència política tant, en particular, del nostre Grup Parlamentari amb tot allò que hem fet en la tramitació d'aquest al Congrés dels Diputats i actuacions successives, doncs, aquí, a l'àmbit de Catalunya, i em referiré al que hem fet davant del Consultiu, i per coherència política, també, del conjunt d'aquesta cambra –intentaré explicar el perquè. I, en segon lloc, per dignitat institucional, no només per coherència política, sinó també per dignitat institucional. I una i altra raons creiem, modestament, emparades, ben emparades, per un dictamen unànim de Consell Consultiu, aquell mateix Consell Consultiu la paraula del qual tantes i tantes vegades, darrerament, ha estat elevada gairebé a rang d'inqüestionable.

Parlava de coherència política, que és la primera de les raons que ens impulsen a presentar aquesta proposta d'interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Mirin, el Reial decret llei que nosaltres creiem, i ja no només nosaltres, que envaeix les nostres competències –ens ho diu amb aquestes mateixes paraules el Consultiu– particularment en dues matèries –tot i que no hi entraré, en el contingut i en el detall, en la lletra petita–: en tot el que són espais i aprofitaments forestals i en el que és, doncs, les nostres competències en matèria de protecció civil. A través –i això no són paraules meves sinó del Consultiu– d'una regulació detallada i expansiva per part de l'Estat en aquest Decret. Ho diu el Consultiu, hi insisteixo, per unanimitat. I aquest és un aspecte que no és pas menor. No ho diu ni per quatre a tres, no ho diu ni per sis a un; ho diu per set a zero, si se'm permet l'expressió. I els estalvio la lectura de la pàgina 43 d'aquest, que les conclusions són nítides, clares, transparents i jo m'atreveria a dir que contundents.

Fixem-nos, però, en el context en què s'ha esdevingut l'elaboració de tot aquest Reial decret. El context era precisament el mateix en què aquí, a Catalunya, estàvem elaborant el projecte d'Estatut, que finalment, doncs, va veure la llum fa ben pocs dies en aquesta cambra, i ens n'hem felicitat tots els grups i ho podem continuar fent; en aquell mateix moment en què debatíem, i aquest va ser un tema molt central, al costat del finançament i al costat d'alguns altres aspectes, el del blindatge competencial.

Vostès deuen recordar, perquè és un debat molt recent i per la seva transcendència, que un dels aspectes centrals en què estàvem d'acord tots els grups d'aquesta cambra, i per això els parlo de coherència política, era precisament el blindatge, la preservació de les nostres competències.

Doncs, fixin-se quina paradoxa que mentre nosaltres, tots, estàvem intentant fer un nou estatut que blindés les competències, aquell Govern, suposadament amic, a

través d'un reial decret –a través d'un reial decret– ens laminava una part important d'aquestes competències en matèria forestal, en matèria, en aquest cas, de prevenció d'incendis de boscos.

Però encara hi ha més. Els deia que ho fèiem per coherència política amb les actuacions que hem fet. I voldria recordar que el nostre Grup Parlamentari a Madrid es va abstenir, és a dir no va donar suport a aquest Reial decret, com ho va fer el Partit Nacionalista Basc, i vàrem lamentar ja per primera vegada la coherència dels grups que donen suport al Govern, perquè hi varen votar a favor.

Permetin-me un parèntesi, no estem discutint per res, que quedi molt clar, la primera part d'aquest Reial decret, que són les ajudes als damnificats pels incendis a Guadalajara; en absolut, no en qüestionem ni una sola coma. Estem parlant del segon capítol d'aquest Reial decret, que és el realment competencial.

I lamentem, des de la nostra coherència, que cap dels grups que donen suport al Govern de la Generalitat, cap dels grups del tripartit, en el moment en què es feia aquesta tramitació hi votés en contra, com lamentem que cap dels grups, ni tan sols aquell que té a les seves mans la responsabilitat de la conselleria corresponent, en aquest cas, de Medi Ambient, doncs, demanés el dictamen com a mínim al Consell Consultiu, com sí que vàrem fer, essent coherents amb la votació al Congrés dels Diputats i essent coherents amb la sollicitud del dictamen..., com va fer, en aquest cas, Convergència i Unió.

Per tant, per coherència els demanem... –i creiem que la tenim, la solvència per fer-ho, i poden analitzar quina ha estat la nostra trajectòria en aquest particular que ens ocupa de defensa de competències–, per coherència, els demanem que ens donin suport en aquest recurs d'inconstitucionalitat, perquè sense el seu suport, evidentment, no prosperarà.

Intueixo, perquè hem tingut converses amb representants del tripartit, que això no serà així, i com que sóc conscient que no tindrè un segon torn de rèplica –que, d'altra part, doncs, en un debat que s'ha allargassat prou, també ho agrairan les senyores i els senyors diputats–, permetin-me, doncs, deixar clara quina és la posició del Grup de Convergència i Unió en el supòsit que es doni aquest no vot favorable per part dels representants del tripartit a la nostra proposta.

No es pot resoldre un tema d'inconstitucionalitat, una laminació de competències..., no es pot resoldre per una proposició no de llei. Ens sembla molt bé que la presentin. Els la votarem a favor, quan convingui, en la Comissió, però el que correspon ara, i més amb la contundència d'un dictamen, hi insisteixo, unànime, dels set membres del Consell Consultiu, el que correspon és posar un recurs d'inconstitucionalitat.

Segona, no ens val per res l'argument que ens diguin: «Eh, és que aquest Reial decret ja decau el dia 1 del mes que ve, per tant ja no estarà en vigor...», perquè, certament, són mesures des del dia 22 de juliol fins al dia 1 del mes que ve, i com que ja estarà superat, ja no té lloc, no hi cap la presentació. Home, i tant si hi cap! O que no som conscients del precedent que estem creant.

Jo aquest dematí, doncs, comentant-ho amb el Toni, amb el company Antoni Castellà, diputat, deia: «Escolta, potser no és una invasió competencial amb totes les de la llei» –que ho és–, «sinó que potser és una ràtzia», en el sentit que és temporal.

Preguntin-se, senyores i senyors diputats, preguntin's, senyor conseller: si l'incendi en lloc de ser a Guadalajara hagués estat –Déu no ho vulgui, i afortunadament no ha estat així– a Catalunya, ens hauríem quedat tan tranquils que el Govern de l'Estat ens hagués pres temporalment les competències, des del 22 de juliol fins al dia 1 del mes que ve, fins al dia de Tots Sants? Ens hauríem quedat de veritat tan tranquils? I fixin-se la paradoxa, hi insisteixo, en un moment en què debatíem en aquesta cambra, entre els quatre o cinc grans aspectes de l'Estatut, el blindatge competencial.

Home, no té cap mena de raonament. Poden fer el que vulguin i poden votar allò que creguin, evidentment, faltaria més!, però, escolti, no hi ha cap excusa per no fer cas al Consultiu, aquell mateix Consultiu que fa quatre dies que estava posat al nivell que estava, i nosaltres el respectem, i sobretot pel debat mateix que varen fer aquí en l'àmbit competencial.

Els deia, per tant, per un costat, per coherència política i, per l'altre, per dignitat institucional. I aquest no ens sembla pas tampoc un tema menor, ni molt menys. Nosaltres defensem les competències del nostre Govern –estigui en l'estat que estigui–, del Govern de la Generalitat. I, des d'aquesta perspectiva, lamentem que no hagi estat, el Govern, gelós de la defensa de les seves competències. Ens diran que en la Conferència Interministerial es va fer, es va deixar de fer... La paraula que val ara –o és que ara ja no val– és la del Consultiu, que ens diu, per unanimitat, que hi ha tres articles que són clarament inconstitucionals, que aquesta és una clara laminació de competències que estan en mans del Govern de la Generalitat, senyor conseller, i, si m'ho permet, que a més a més el Govern les ha exercit. *(Pausa.)* No parlo del seu, parlo dels anteriors governs. Vostè no ha defensat la competència.

Per tant, per dignitat institucional –per dignitat institucional– ens sembla també importantíssim que puguem defensar aquesta competència en mans del Govern de la Generalitat.

És purament..., des de la nostra perspectiva, és purament circumstancial, és purament anecdòtic el fet que el dia 1 aquest Decret decaigui. Per favor, no permetin, no permetem, senyores diputades i senyors diputats, que hi hagi un precedent pel qual es pugui prendre i tornar competències al nostre Govern, sigui per incendis, sigui per temes d'aigua, sigui pels temes que vostès vulguin.

Els he dit al començament que no veníem a parlar de política forestal, que no veníem a parlar de prevenció d'incendis, sinó que veníem a parlar d'una qüestió tan important com la preservació de les nostres competències.

A partir d'aquí, nosaltres creiem que aquesta és una qüestió, com els deia, de dignitat institucional, que aquesta és una qüestió sobretot de fur. I voldríem ser capaços..., que ho entenguessin així. Aquesta és una

qüestió de fur, de defensa d'allò que tenim. I, per tant, els demanem en aquest sentit –i aquest és el sentit de la proposta que fem en aquesta cambra– que hi donin suport, que puguem presentar en qualsevol cas aquest recurs d'inconstitucionalitat davant d'aquest Reial decret, per bé que som molt conscients que el dia 1, en qualsevol cas, ja haurà caducat.

Ho demanem, hi insisteixo, per coherència política. I analitzin quina ha estat la nostra trajectòria: abstenció, pel respecte als ajuts que havien d'anar als damnificats de Guadalajara, faltaria més!, però també perquè no podem de cap manera legitimar aquesta retallada de competències. Perquè varem ser coherents demanant allò que no va fer el Govern i ho varem haver de fer nosaltres, com a primer grup d'aquesta cambra: un dictamen al Consultiu; vam trobar a faltar, el Govern, que ho fes. I perquè a més a més aquest Dictamen del Consultiu ens dona la raó. Per coherència, per dignitat institucional i amb l'aval unànime, hi insisteixo una vegada més, del Consultiu.

No se'n acudeix cap altra raó, senyor conseller, per justificar un vot en contra que no sigui o bé la incompetència, o bé la deixadesa de les seves responsabilitats, o bé, en qualsevol cas, un servilisme que no ens sabem explicar davant del Govern central. No hi ha altra raó possible.

Si aquesta cambra no dona suport a una proposta de fer aquest recurs d'inconstitucionalitat, passa una de les tres coses, sinó les tres: o el Govern no és competent per fer-ho, és incompetent, no en els termes jurídics, sinó d'incompetència pragmàtica; o bé al Govern tant li fa, i això també ens preocuparia i molt; o bé el Govern està absolutament agenollat davant els interessos, vés a saber per què, del Ministeri, en aquest cas, de Medi Ambient.

Siguem conscients en qualsevol cas que deixar passar aquesta oportunitat ens posa, ens crea un precedent perillós. Ens genera un precedent que avui és el tema forestal, que demà pot ser qualsevol altra de les competències que avui estan en mans del Govern de la Generalitat. I, per favor, situïn-ho en el context que els deia al començament de la intervenció. Situïn-ho en el context d'un debat profund, intens, enriquidor, positiu per al país, en el qual el blindatge competencial era un dels temes estructurals.

I, amb tots els respectes, com que intueixo, doncs, que ens vindran aquí amb una proposició no de llei –que ja els ho avanço, ja els donarem suport en el seu moment–, siguin conscients que un atac a les nostres competències, més quan està validat que això és així pel Consell Consultiu i més quan està validat d'una manera unànime, no es defensa amb una trista proposició no de llei. Hi ha un instrument exprés en el nostre ordenament jurídic que es diu «recurs d'inconstitucionalitat».

Està a les seves mans, senyors del tripartit, està a les seves mans, senyor conseller, està a les seves mans, diputades i diputats –i miro a aquest sector de la cambra–, que puguem preservar les nostres competències, que puguem ser coherents amb el debat que fa molts pocs dies teníem en aquest cambra.

I acabo com he començat: hem vingut també ara i aquí a retratar-nos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ens diu el Consell Consultiu, els decrets llei exigeixen la concurrència de situacions de necessitat extraordinària i urgent; dit d'una altra manera, la concurrència d'una situació fàctica, com ens diu el Consell Consultiu. I és ben cert que el passat mes de juliol es va produir a Espanya una situació d'aquestes característiques: situació d'extrema sequera, d'altres temperatures. Tots recordem, com molt bé s'ha dit des d'aquesta tribuna, la magnitud extraordinària de l'incendi de Guadalajara, amb la pèrdua, doncs, de vides humanes, amb 12.000 hectàrees cremades de massa forestal i de pastures, i vint-i-un incendis més de grans dimensions, de més de cinc-centes hectàrees en el conjunt del territori espanyol.

Aquest Reial decret llei es dicta i es convalida, com també s'ha manifestat, com bé recull també el Dictamen del Consell Consultiu, amb un horitzó temporal: l'1 de novembre d'enguany; d'aquí a deu dies, no?, d'aquí a deu o onze dies la seva vigència clourà.

El Consell Consultiu fa una doble anàlisi de la norma que es va dictar, i ho fa des d'una doble perspectiva: de si concorrien o no aquestes necessitats urgents i extremes, per un costat. I, per tant, des d'aquest punt de vista o des d'aquest primer punt de vista, el Consultiu arriba a la conclusió que es donaven aquests supòsits extraordinaris, no?, i que estableix la mateixa Constitució i que estableixen també sentències del mateix Tribunal Constitucional. Per tant, des d'aquest punt de vista, el Reial decret llei era plenament, també a ulls del Consell Consultiu, constitucional.

Des del punt de vista de la distribució de competències entre l'Estat i la Generalitat el Dictamen, és cert, considera que hi ha algunes parts d'aquest que vulnereixen les competències de la Generalitat en matèria de medi ambient. Com no és menys cert que el mateix Dictamen del Consell Consultiu ens diu que hi ha un decret posterior, un reial decret –en concret, el 942/2005–, que el que fa és arreglar el que en el seu dia s'havia fet incorrectament per part del Govern d'Espanya. I el mateix Dictamen deixa constància que si la redacció original del Decret llei hagués recollit la previsió del Reial decret posterior, pel que fa a les competències de les comunitats autònomes, pocs dubtes de constitucionalitat tindria respecte a la norma.

Li vull dir, perquè també ho ha dit vostè aquí, que, amb posterioritat al Reial decret llei que avui analitzem, en concret, el 26 de juliol del 2005, hi ha una reunió de

consellers i conselleres de Medi Ambient de les diferents comunitats autònomes de l'Estat amb la ministra de Medi Ambient, i, per unanimitat... –i aquí jo crec que amb un posicionament clar per part del conseller de Medi Ambient del Govern de Catalunya, del Govern de la Generalitat de Catalunya, de posicionament clar de manteniment de les competències i de la preservació competencial, no només de Catalunya, que també, sinó del conjunt d'altres comunitats autònomes–, s'aprova per unanimitat instar el Govern d'Espanya a donar o a adoptar les mesures per tal que no s'afecti la distribució de competències. I, fruit d'això, fruit d'aquest posicionament actiu del Govern de la Generalitat de Catalunya, es dicta aquest nou Reial decret.

Per tant, a la vista d'aquestes conclusions, que també el Consell Consultiu hi fa referència, jo crec que hem de concloure diverses coses: una, que el Consell Consultiu reconeix que no té cap dubte sobre l'existència, el passat mes de juliol, d'una situació extraordinària i urgent que va justificar l'aprovació i posterior convalidació del Reial decret llei.

I, per un altre costat, malgrat que ens diu, en el seu Dictamen, que és cert que es van vulnerar o que hi ha una invasió de competències en alguna part de l'articulat d'aquest Decret, l'Estat també ha corregit la possible afectació de les competències de les comunitats autònomes –i, en aquest cas, de Catalunya– arran de la publicació del Reial decret 949/2005, que és posterior en uns quants dies al que avui ens porta aquí.

La votació favorable... –i, per tant, li estic dient que no hi votarem favorablement, hi votarem en contra–, la votació favorable ens portaria, des del nostre punt de vista, que en el moment d'emetre la seva decisió, el Tribunal Constitucional, hauria d'inadmetre el recurs per manca manifesta de contingut que justifiqui una decisió sobre el fons, atès que d'aquí a onze dies aquest Reial decret llei perd la seva vigència, com vostè molt bé sap.

Per tant, tot i admetre les consideracions del Consell Consultiu, entenem que el Govern d'Espanya en el Reial decret posterior ja va rectificar el problema de fons i que la mateixa temporalitat del Reial decret llei ens ha de portar, avui, no a retratar-nos, com vostè diu, sinó a ser pragmàtics; ni per incompetència ni per servilisme, no s'equivoqui, sinó per dignitat institucional. Perquè aquesta cambra el que no pot fer és anar a instar en el Tribunal Constitucional un recurs que sabem perfectament que quan arribi allà no ens l'admetran perquè no es podrà jutjar sobre el fons de la qüestió.

És per això que els grups que donem suport al Govern, els grups de la majoria, el que farem és ser pragmàtics. Proposarem –suposo que a hores d'ara ja s'ha entrat en el Registre del Parlament– una proposició no de llei en aquest sentit, en la qual instarem el Govern de la Generalitat de Catalunya que, en el marc de la Comissió Bilateral de Cooperació entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya, es traslladi, com ja es va fer molt bé, des del nostre punt de vista, a la reunió intersectorial de consellers i conselleres de Medi Ambient de les comunitats amb la ministra de Medi Ambient, que qualsevol normativa que dicti l'Estat respecti

el marc competencial de la Generalitat, com nosaltres entenem que ja es va fer amb el Reial decret posterior.

I, per tant, per aquesta dignitat institucional que es reclamava avui aquí, el que no podem fer és enviar al Tribunal Constitucional un conflicte que sabem perfectament –i vostè ho sap tan bé com jo– que el Tribunal hauria d'inadmetre, ho torno a repetir, per la manca manifesta de contingut que en justifiqui el pronunciament que el fons de la qüestió ja no estarà vigent.

És per aquesta qüestió que el nostre Grup Parlamentari no pot donar suport –i no hi donarà suport– a la proposta d'interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Espadaler, compartim moltes de les coses que ha dit i fins i tot, deixi'm que li digui que compartim els dos objectius que vostè presenta; el que passa és que possiblement en traiem conseqüències diferents, no?

Vostè diu: «Coherència política». Home!, si vostè hagués de ser coherent políticament li recordaria alguns dels recursos d'inconstitucionalitat, per temes importants, per temes greus, que eren veritables invasions competencials –no ràtzies, no–, entrades amb cavalleria i tanc sobre les competències de la Generalitat, com, per exemple, les diverses modificacions de la LOFCA, com, per exemple, la LOU –que vostès no van voler interposar-hi recurs. Per tant, el recurs d'inconstitucionalitat és una mesura que s'ha de presentar quan toca i quan valgui la pena, i sempre que creiem que les nostres competències siguin retallades. Aquestes eren bones ocasions per fer-ho. Vostès no van voler-ho fer. Aquí no pot parlar de coherència política.

En canvi, en el cas que ens ocupa, que sí que hi ha certament una invasió competencial, que explica molt bé el Consultiu, no en àmbit de protecció civil –no, perquè si ens emparéssim amb protecció civil aquí sí que ens podrien entrar, lamentablement; amb el nou Estatut no, però ara amb el vigent sí–, com ha dit vostè, ni en Medi Ambient genèricament, perquè aquí també ens podrien entrar, sinó en forest. I el Dictamen del Consell Consultiu ho explica molt bé. Però, clar, per coherència política hem de fer, hem de defensar les competències del Govern de la Generalitat efectivament, no amb focs artificials –no amb focs artificials–, les hem de defensar efectivament.

I vostè parlava també de dignitat institucional. Per dignitat institucional, com deia el president Tarradellas, hi ha una sola cosa que no es pot fer, que és fer el ridícul. El que no podem fer –el que no podem fer, senyora Rigau, el que no podem fer– és presentar un recurs d'inconstitucionalitat que, quan el carter arribi a la porta del Constitucional i piqui, i digui: «vinc aquí a recór-

rer una llei», el Constitucional li digui: «escolti, és que aquesta llei ja no hi és». Això és el que no es pot fer.

Aleshores, què hem de fer? I, què ha fet el Govern defensant les seves competències? Què ha fet? Només surt el Reial decret llei, se'n va a una conferència sectorial de consellers de Medi Ambient... Vostè diu: «No, d'això, no en vull parlar.» Bé. Vostè no en vol parlar. Però això és com el Govern ha defensat efectivament les seves competències, i amb èxit! –i amb èxit!, que és mot important, que és un trumfo que ja portem, eh? És un trumfo que ja el tenim. I li diu: «Escolti, això, hem de fer..., aquí..., en aquesta part s'han passat. Són dos apartats de l'article 13 –el 19 és conseqüència del 13 i la disposició addicional primera, també; o sigui que no són tres articles, sinó que estem parlant de mig 13, de mig 13–, doncs, això, quan ho despleguin, ho han de corregir.» I diuen: «Sí, sí.» S'accepta i efectivament així s'aconsegueix. Per tant, el Govern sí que ha vetllat per les seves competències. I no només hi ha vetllat, sinó que ha vetllat i ho ha fet amb èxit –i ho ha fet amb èxit.

Per tant, ara, què és útil perquè no torni a passar? Perquè estic d'acord amb vostè, podria establir un precedent, que és veritat. Què és útil perquè no torni a passar? Anar a presentar un recurs que, quan arribi a la porta, tal com entra te'l tornaran cap aquí? Perquè et diran: «Escolti, és que aquesta Llei ja no hi és; no hi ha cas.»? Això és útil, senyor Espadaler? Això és coherència política? (*Veus de fons.*)

No, escolti'm, el que és útil és que el Parlament faci una resolució que digui: «Escolti, no pot ser que legislin aquest detall perquè ens envaeixen competències, i no pot ser que legislin bases mitjançant reglaments i no mitjançant lleis.» En tot cas, si l'Estat fa bases, que les faci en forma de llei, no en forma de reglament.

I no només això, no només una resolució nostra, que vostè podria dir: «Home, això expressa la voluntat del Parlament, no vol dir que sigui...» No. Els tres grups que donem suport al Govern ens comprometem –i a més a més ho tenim a l'Acord del Tinell, que el que votem aquí també ho votem allà...; que el que votem aquí també ho votem allà ho tenim a l'Acord del Tinell, eh que sí, senyor Terrades? (*Veus de fons.*) Doncs, demà mateix entrem la mateixa resolució que entrem avui aquí, l'entrem demà allà. I fem que sigui el Congrés dels Diputats el que digui: «Aquí ens hem passat de la ratlla.» Això és útil. (*Veus de fons.*) I el que diu vostè, amb tot el respecte i amb tota la raó argumental, que la hi reconec –que la hi reconec–, no és útil, perquè no va enlloc: tal com arribi tornarà. I el més fumut de tot, senyor Espadaler, si m'ho permet, és que vostè sap que és així –vostè sap que és així.

Per tant, compartim que el Reial decret llei, que es fa en unes circumstàncies... –que això també s'ha d'entendre, eh?–, es fa en unes circumstàncies –recordem-les per un moment, no són un tema gens divertit– que hi han 11 morts, es cremen 12.000 hectàrees, un estiu molt sec... Es fa en aquestes circumstàncies, que tots en compartim, per descomptat, la gravetat. Es fa així. Es fa, per cert... –això també ho diu el Consultiu–, es fa molt, molt, molt similar a un decret que vostès van recolzar, que és el del desastre del Prestige. I ho diu el mateix Consultiu. Si vostè es llegeix el Dictamen ho

diu. Diu: «Pràcticament tot és igual.» També aquell l'haurien pogut recórrer. No va passar –no va passar–, se'ns va passar per alt, eh? Se'ns va passar per alt a uns i altres –se'ns va passar per alt a uns i altres. Es fa en aquestes circumstàncies i només veure'l, el Govern de la Generalitat reacciona, aconsegueix que aquest tall de competències no sigui efectiu, perquè, com el mateix Consultiu diu, el desplegament reglamentari torna a la constitucionalitat el que era inconstitucional.

I, per tant, ara el que hem de fer és fer una cosa útil perquè en el futur no torni a passar, no una cosa inútil –hem de fer una cosa útil perquè en el futur no torni a passar.

Per tant, senyor Espadaler, com ja li he avançat abans que pugéssim aquí, a la tribuna, no donarem suport a la seva proposta.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Diputats i diputades, bé, nosaltres..., el nostre posicionament serà donar suport a la presentació del recurs. I ho fem des de la coherència que el que estem tractant ara mateix no és una qüestió d'àmbit polític, no és veure si hem de ficar el dit a l'ull al Govern de la Generalitat o al Govern de l'Estat, és simplement el respecte a l'Estat de dret, no hi ha res més. Nosaltres..., evidentment, algú ens dirà, o potser el següent intervinent ens diu: «Escolti, però vostès, anteriorment, quan hi havien propostes d'aquestes, votaven en contra del recurs.» Bé, i sempre els hem dit el mateix: «Hi ha un dictamen al Consell Consultiu, que aquest dictamen en aquest cas és per unanimitat, i per tant, jurídicament, serà molt difícil que el nostre Grup, ja sigui per part de la nostra assessoria o per part d'algun diputat, puguem portar algun mecanisme jurídic o alguna interpretació jurídica diferent que la que pugui portar en aquest cas el Consell Consultiu.» Ens trobem amb un dictamen en el qual el Consell Consultiu, de forma unànime, diu que hi ha una sèrie d'aspectes o preceptes de l'article 13 que són inconstitucionals, i per tant nosaltres entenem que el que pertoca és fer el recurs pertinent. En aquell moment, quan hi havien aquells recursos, sempre hi havia un vot particular que nosaltres enteníem que s'ajustava al que nosaltres crèiem jurídicament més acceptable, i per tant, sempre, en base a un argument, i una discussió i un dictamen jurídic, nosaltres no donàvem suport a aquells recursos que es podien interposar.

O, per exemple, quan ha fet el senyor Amorós referència a l'anterior decret del *Prestige*. També el Dictamen del Consultiu diu clarament que si aquest Reial decret llei s'hagués fet a causa d'un incendi aquí a Catalunya, s'hauria pogut plantejar la possibilitat que bona part de la part primera del Reial decret llei hagués pogut ser inconstitucional, i haguéssim hagut, potser, de prendre també una decisió en aquest àmbit. No és el cas, per sort –i per desgràcia per als ciutadans de Castella – la Manxa i per als onze morts–, el problema el tindrà Castella –la Manxa i el Govern central. Després m'hi referiré.

Per tant, jo no entraré amb la vehemència, evidentment, que ha utilitzat, i amb el to que ha utilitzat el senyor Espadaler, jo no parlaré de perdre dignitat o de deixadesa de funcions o laminació de competències, o que en això ens hem agenollat, o si això és un atac frontal al blindatge de competències, jo no entraré en això, simplement és una qüestió de discussió jurídica, sí o no.

El Dictamen del Consell Consultiu què ens diu? Tots els arguments jurídics ens diuen que, en aquell moment, aquell Reial decret llei per presses –que després explicaré– es va fer malament, que després, evidentment, potser per una gestió del conseller –no dic que no–, es va voler solucionar amb un Reial decret, però que en cap moment pot invalidar un reial decret llei, no el pot invalidar, i d'això n'és conscient, i el mateix Dictamen ho diu; encara que s'intenta, no es pot fer.

Per tant, què hem de fer? Presentar-lo, perquè és lògic. I diré al senyor Amorós: «El que no podem fer és presentar un recurs que, igual que entra pel pont aeri, quan arribi ja ens el tornaran.» No és així, tampoc és així, no és tan fàcil. Entrarà i l'admetran. El que faran és que l'elaboraran i faran una sentència, la qual serà favorable o no. Si ho és, diran que igualment no té un efecte jurídic, perquè, efectivament, han passat dos mesos, perquè tenia un termini de dos mesos, i per tant difícilment poden entrar a dir a un Govern central que deixi de fer unes competències que té atribuïdes el Govern de la Generalitat, perquè això ja havia passat, potser, feia un any o dos anys. Això és veritat, però igualment, com moltes sentències, es dictaminaria i veuríem si efectivament es va envair o no, en el seu moment, competències per part del Govern de l'Estat a la Generalitat de Catalunya.

Si entrem en el que és el decret, hi han dos àmbits. Jo..., hi ha un primer àmbit que sí que m'agradaria fer-hi un breu esment, que és quan enraona del problema tan greu que va passar a Guadalajara. Jo crec que, efectivament, ara que hem passat el debat de política general i sempre els governs socialistes, amb el suport d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, en aquest cas aquí tripartit, i al Govern de l'Estat donant-los suport Esquerra Republicana i Iniciativa, veiem que, sobretot, una de les característiques més importants és la transparència; transparència, democràcia i intentar anar fins al fons d'allò que ocorre o succeeix al nostre país, a Espanya. Veiem com aquella Comissió, que es va produir..., bé, Comissió, a mi em recordava molt la Comissió, que en vam formar part amb el senyor Dani Sirera, del Carmel, no?, aquella Comissió que, al final, tot se sabia com acabaria. O després, quan molts dels familiars, volent saber la veritat del que va passar..., perquè la responsabilitat d'un govern de Castella - la Manxa i el Govern central, ara mateix, no saben què va passar realment i no hi ha ningú que vulgui assumir la responsabilitat dels actes d'aquest drama. Recordo perfectament que si això hagués succeït a un govern del Partit Popular, el que s'hauria dit, no només allí, sinó aquí, hauria sigut *de órdago*.

Si entrem en el fons del Reial decret, veiem, evidentment, que hi han certs aspectes i mecanismes del Decret que sí que són constitucionals. Com ens ha dit molt bé el senyor Terrades, «la urgència, sí que ho és»; dictaminar que l'article 86.1 de la Constitució espanyola,

que diu que «es podrà actuar per part del Govern central sempre i quan es demostrï que hi ha una urgència». Sí que hi és, la urgència. Evidentment podria ser motiu, com s'ha dit també, que la temporalitat d'aquests dos mesos fes que sigui inútil la presentació del recurs –nosaltres entenem que no, per això ens manteníem en aquest posicionament. Evidentment, jo crec que les presses que van succeir en prendre la decisió de fer el Reial decret a causa del de Guadalajara, va fer que, efectivament, no es tingués la cura suficient per fer-lo; això és evident. Però és clar, per què aquestes presses, quan el que succeïa en aquest país, quan el que succeïa a Castella - la Manxa, com a tot Espanya, era un problema de sequera? Un problema de sequera que, evidentment, no venia del mes de juliol, no venia del mes de juny, venia de molt més enrere, ja es veia vindre. I per tant, el Govern central en cap moment havia pres actuació o decisió concreta per donar solució als problemes que es trobaven a l'estiu. Tothom coneix, i el senyor conseller ho sap perfectament, que els incendis de l'estiu s'apaguen a l'hivern, mai a l'estiu. Per tant, aquestes presses han fet que s'envaeixin competències. I per tant, el que s'ha de fer és recórrer i que sigui el Constitucional qui lliurement digui sí, efectivament, això pot succeir, perquè, a més a més, no torni a succeir.

Amb relació als articulats –jo aquí seré breu, perquè, efectivament, el Dictamen del Consell Consultiu és molt clar i és evident–, està clar que les bases només es poden determinar per part del Govern central. La Llei de bases, en l'article competencial 141.23, s'ha dit que només podien entrar per determinar les bases i no entrar en perfils concrets com s'entra aquí. Inclús el mateix Dictamen diu clarament, especifica aquells indrets en els quals es podrà fer o no fer foc, amb el qual procediment és evident que hi havia un decret per part del Govern de la Generalitat, però en el seu moment sí que pretenia, el Reial decret llei, induir competències pròpies de la Generalitat. Per tant, la Generalitat no anava a l'especialitat. I no només era una qüestió conjuntural, sinó que era estructural. Entenem que les bases han de ser per marcar situacions estructurals en el temps, i no pas conjunturals. I aquí també entenem que, per la mateixa definició del temps, «dos mesos», «dos mesos i mig», era una ocasió eminentment conjuntural.

Per aquestes bases, nosaltres entenem que és coherent i conseqüent mantindre el nostre posicionament de votar a favor del recurs. També és veritat que quan arribi la Proposició no de llei, sensiblement, nosaltres segurament potser li donem suport o no –ho hem d'examinar quan la tinguem–, l'analitzarem amb profunditat, profusament. De moment no la tenim, però crec que per coherència –i ara sí que ja ho faig d'àmbit polític– el tripartit..., jo crec que el lògic seria fer el recurs, donar suport al recurs, i no perquè ara mateix hi hagi un govern suposadament amic no es faci, i quan no ho fos, si fos un govern del Partit Popular, sí que es fes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Tota aquesta estona, mentre estava escoltant els diputats que m'han precedit, m'anava venint una idea al cap només: quines ganes de buscar conflicte on no n'hi ha! Quines ganes! A més a més, el senyor Espadaler ha estat explicant una pel·lícula, de la qual n'ha amagat la meitat. Ha anat explicant uns passos, ha deixat anar idees, perquè ja havia parlat amb alguns diputats dels grups que donem suport al Govern, abans, i les anava deixant caure... Però s'ha saltat qüestions fonamentals.

És cert que hi ha uns elements d'inconstitucionalitat en aquell Reial decret llei; és cert; ho hem dit tots. També és cert que el Govern de la Generalitat, i en aquest cas des de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, se'n va adonar l'endemà mateix que aquell Decret llei s'hagués publicat. I precisament, com que se'n va adonar l'endemà mateix, quan se'n va anar a Madrid a la Conferència sectorial de medi ambient, va fer que hi hagués un acord, amb el qual totes les comunitats autònomes i la ministra hi varen estar d'acord, per tal que això es reconduís. En el moment en què tens el Govern de la Generalitat que diu que se li estan tocant unes competències que li pertocuen, i el Govern de l'Estat que et diu que és veritat, que hi ha hagut un error i que ja l'esmenarà, s'acaba el conflicte. Vostè s'ha oblidat d'això. Vostè s'ha oblidat que el Govern de l'Estat ha reconegut que hi havia un error i que ha fet un decret després. I quan es va presentar en el Congrés, el dia 28 de juliol, just un dia abans que s'aprovés aquest Reial decret –no el Decret llei, el següent Reial decret–, la vicepresidenta del Govern va reconèixer que s'esmenaria el problema. En el moment en què les comunitats autònomes han pogut regular sobre aquesta qüestió que era inconstitucional en l'article 13, perquè es facin una idea, no es pensin que estem parlant de coses molt complexes, eh? Estem parlant que el Reial decret llei prohibeix encendre foc en tot tipus d'espais oberts, eh?, en una situació d'emergència com s'estava aquí. Llavors, això, que és cert que s'estan envaint competències de la Generalitat, però llavors, el Govern de l'Estat el que fa és, a través del Decret, diu: «Les comunitats autònomes regularan en quins espais oberts es pot encendre foc i en quins no.» I les comunitats autònomes s'espavilen i ho fan. I el Govern de la Generalitat, a través de la conselleria de Medi Ambient, fa una ordre en la qual es regula això.

Per tant, nosaltres... Jo insisteixo que vostès el que han fet ha sigut voler oblidar, en tota aquesta seva intervenció, una part de la història, una part de la pel·lícula. Perquè és així, és això el que ha passat, que les comunitats autònomes han acabat prenent decisions.

Nosaltres no volem deixar passar que el Govern central vulneri competències; no ho volem això. Precisament per això es va intervenir ràpidament. Però nosaltres entenem que no correspon ara presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat per un Reial decret llei que, com s'ha dit, decau l'1 de novembre, i que, a més a més, la seva inconstitucionalitat ha estat reconeguda i esmenada.

Ens podria preocupar –i ja s'ha dit– que servís de precedent per a altres ocasions d'emergència. I abans, quan el senyor Oriol Amorós posava l'exemple que s'havia copiat part del mateix procediment que s'havia fet amb el

Prestige, això pot donar a entendre que si del *Prestige* es va fer la còpia per als focs, ara el des focs es pot copiar per a una altra situació d'emergència. Precisament perquè això no passi, el que fem és una proposició no de llei dient: «Compte, s'ha reconegut que aquí hi havia una inconstitucionalitat, per tant no la tornin a repetir.» I a nosaltres ens sembla que això, tal com estan anant les coses, amb una situació de Govern amic a Madrid, amb una situació de benentesa, amb una situació que ningú qüestiona que en aquell Reial decret del 22 de juliol s'hagués comès un error, això serà útil.

Repeteixo que no ens agrada que ens toquin les competències i que reaccionem ràpidament si ho fan. El que passa és que nosaltres reaccionem i actuem ràpidament negociant. I aquesta és la paraula, aquesta és la diferència i aquesta és la dignitat institucional. I crec que és fonamental el fet que ara tenim un govern amic. La negociació no només ha tingut fruits positius en aquest cas, sinó en molts altres. La Comissió Bilateral de Cooperació entre l'Administració General de l'Estat i la Generalitat està fent bé la feina que li correspon, que és parlar, dialogar i resoldre conflictes. Perquè, de fet, el que vostès estan provocant avui, aquí, és augmentar la conflictivitat, quan la idea nostra és reduir-la. Ens sembla que, en aquests moments, la solució no passa per, constantment, anar presentant recursos d'inconstitucionalitat, quan la prova és que, a través d'aquesta Comissió Bilateral, s'ha donat solució a setze conflictes entre els dos governs, parlant, negociant, senyor Espadaler, que no és el que a vostè li agrada els darrers temps.

Per nosaltres aquesta és una bona manera de treballar i de resoldre conflictes. I per nosaltres ara no serviria de res presentar un recurs d'inconstitucionalitat a un reial decret llei que ja no pot comportar cap perjudici al nostre país i al nostre autogovern, entre altres coses per això que diem que el dia 1 de novembre decau. I entenem que aquest recurs d'inconstitucionalitat seria inoportú, a part que no serviria de res. No volem optar per la confrontació, com opten vostès, que queda clar que estan instal·lats en el conflicte, i per tant hem dit que preferim la negociació, i més ara, vistos els resultats.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Per acordar d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 11/2005, de 22 de juliol, pel qual s'aproven mesures urgents en matèria d'incendis forestals, cal la majoria absoluta de les diputades i dels diputats, 68 o més.

Comença la votació.

(Pausa.)

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 73 vots en contra. La majoria absoluta no ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i set minuts.